

На сучасному етапі система державного нормативно-правового регулювання фінансової безпеки досліджуваного підприємства включає наступні напрямки:

- регламентація порядку формування інформаційної бази управління фінансовою діяльністю підприємства;
- регулювання грошового обігу та форм оплати;
- регулювання кредитних операцій;
- валютне регулювання;
- регулювання інвестиційних операцій;
- регулювання ринку цінних паперів;
- регулювання страхових операцій на фінансовому ринку;
- врегулювання порядку і форм реорганізації підприємств.
- ринковий механізм регулювання фінансової безпеки підприємств [2].

Цей механізм формується в сфері фінансового ринку в розрізі його окремих видів і сегментів. Попит і пропозиція на фінансовому ринку формує рівень і котирування окремих фінансових інструментів, визначає доступність кредитних ресурсів в національній та іноземній валютах, визначає середню норму прибутку на капітал та інше.

Внутрішній механізм управління фінансовою безпекою підприємства.

Отже, система даного механізму формується в рамках самого підприємства, відповідно регламентуючи методичні підходи до розробки управлінських рішень в області забезпечення його фінансової безпеки. В основі формування цього механізму лежить фінансова філософія підприємства.

Література:

1. Сухоруков А. І. Сучасні проблеми фінансової безпеки України : монографія / А. І. Сухоруков. –К: НППМБ, 2014. – 117 с.
2. Хлістунова Н. В. Фінансові ризики і платоспроможність підприємств / Н. В. Хлістунова // Актуальні проблеми економіки. – 2013.– №7(25). – С. 63-68.

РОЗВИТОК СУЧАСНИХ МЕТОДІВ ЗАХИСТУ КОМЕРЦІЙНОЇ ТАЄМНИЦІ В УКРАЇНІ

Є. Черкаська, ЗВО ОС «Магістр» гр. МгМТ(УФЕБ)-1-21

О. Губарик, к.е.н., доцент

Дніпровський державний аграрно-економічний університет

Через появу та розповсюдження комп'ютерних засобів обробки даних постала необхідність у тому щоб захистити інформацію яка зберігається на комп'ютерах

Отже, захист економічної інформації стає дуже важливим для функціонування підприємств : розробляють документації, рекомендації, закони з захисту інформації

Коли Україна отримала незалежність ,а саме коли було прийнято Акт незалежності України у 1991 році, то правове регулювання інституту комерційної таємниці відбувалося в рамках суто української національної

правової системи.

Згідно з Конституцією України: «фізична особа має право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб - на свій вибір.» . Але згідно ч. 3 ст. 34 Основного Закону встановлюються деякі винятки, що обмежують реалізацію цього права, а саме забороняється розголошувати інформацію, яка отримана конфіденційно [1].

Потрібно також приділити увагу законодавчому регулюванню характерних ознак комерційної таємниці на рівні регіональних угод. Відповідно до ст. 39 Угоди з торгових аспектів прав інтелектуальної власності 1994 року комерційна таємниця повинна відповідати мінімально трьом критеріям: секретність, комерційна цінність та «стала предметом розумних дій для збереження її секретності з боку особи, яка правомірно контролює цю інформацію» [2].

Такі ж ознаки комерційної таємниці зафіксовані і в Господарському кодексі України, ч.1 ст. 162 передбачає, що «суб'єкт господарювання, що є володільцем технічної, організаційної або іншої комерційної інформації, має право на захист від незаконного використання цієї інформації третіми особами, за умов, що ця інформація має комерційну цінність у зв'язку з тим, що вона невідома третім особам і до неї немає вільного доступу інших осіб на законних підставах, а володільць інформації вживає належних заходів до охорони її конфіденційності» [3].

Для того щоб уникнути витік інформації то формуються різноманітні механізми, що застосовуються на всіх стадіях роботи з нею. Також потрібно захищати від зовнішніх впливів, дефектів (несправність обладнання) пристрої ,на яких знаходиться важлива інформація, також канали зв'язку. Також зовнішніми впливами можуть бути крадіжки, збої та стихійні лиха.

Для того щоб зберегти дані використовують такі методи захисту:

- забезпечення безпеки будівель, де міститься секретна інформація;
- контролювання кого можна допускати до секретної інформації, а кого ні;
- розмежування доступу;
- криптографічний захист інформації;
- дублювати канали взаємозв'язку та приєднання резервних пристроїв.

Мета інформаційної безпеки є захист інформації і якщо стався її витік, зміна, руйнування то як можна це усунути з найменшими втратами.

Найважливішими вимогами інформаційної безпеки є доступність (можливість інформації бути отриманою користувачами), цілісність (захист від модифікацій), конфіденційність (захист інформації від несанкціонованого доступу).

Найпоширенішими способами захисту інформації є програмні засоби. За їх допомогою можна шифрувати інформацію, виконувати аутентифікацію користувачів.

Існують такі методи аутентифікації:

- за допомогою PIN коду або паролю;

- за допомогою одноразових паролів;
- біометрична;
- за допомогою смарт-карти;
- за допомогою USB ключа;
- за цифровим сертифікатом.

Також особливо потрібно приділяти увагу при прийомі персоналу на роботу та регулярно перевіряти вже працюючих. Всі працюючі в організації повинні давати письмове зобов'язання про дотримання конфіденційності, прихильності до правил корпоративної етики, включно з вимогами щодо недопущення конфлікту інтересів. Ще необхідно регулювати відвідувачів щоб не стався витік комерційної таємниці та з самого початку розуміти з якого питання вони звернулися.

Отже, організаціям потрібно звертати прискіпливу увагу до захисту комерційної таємниці, тим паче є багато сучасних методів її захисту.

Література:

1. Цивільний кодекс України [Електронний ресурс]: Кодекс від 16.01.2003 № 435-IV. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/law/show/435-15>.
2. Господарський кодекс України [Електронний ресурс]: Кодекс від 16.01.2003 № 436-IV. – Режим доступу: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/sho/436-15>.
3. Носік Ю. В. Юридична природа прав на комерційну таємницю в Україні [Текст] / Ю. В. Носік // Право України. – 2006. – № 3. – С. 126.

СТІЙКИЙ БІЗНЕС ЯК ОСНОВА ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ ПІДПРИЄМСТВА

*Л. Васильєва, д.держ.упр., професор
М. Безкоровайний, студент групи МгУФЕБз-1-21
Дніпровський державний аграрно-економічний університет*

Процес управління стійким розвитком підприємницьких структур, з одного боку, має характеристики управлінської діяльності, що виконується у всіх видах та сферах управління в ході функціонування суб'єкта управління. З іншого боку, він має специфічні властивості, зокрема необхідність забезпечення збалансованості результатів, одержуваних у процесі управління, з урахуванням його економічних, соціальних та екологічних аспектів. Оскільки прийняття рішень, пов'язаних з розвитком підприємницької організації, базується на неповній і неоднозначній інформації, а цілі, що ставляться, багато в чому носять якісний характер, переважно з використання методів, відповідно до специфіки не чітко формалізованих завдань.

Підприємства часто упускають з виду необхідність взаємодії із заінтересованими сторонами та контекст стійкості у своїй нефінансовій звітності. З цього випливає, що обсяг інформації, поданої у звіті, не відповідає очікуванням зацікавлених сторін. Багато підприємств не хочуть знаходити правильний баланс інформації, а тенденція показувати лише позитивні результати робить звіт ще менш актуальним. У результаті багато підприємств стикаються з тим, що звіти стають не тільки неефективним інструментом для